

NOWY DZIENNIK

WYDANIE

10

WIECZORNE

Udaremnione ogłoszenie manifestu rojalistycznego przez hrabiego Paryża

Pretendent do tronu Napoleonów został wydalony z Szwajcarii

Genewa, 22. 11. (A) Havas donosi, że hrabia Paryża urządził w m. Versois na pograniczu francusko - szwajcarskim zebranie rojalistów francuskich, zaś w poniedziałek zamierzał zakomunikować dziennikarzom manifest rojalistyczny. Władze szwajcarskie poleciły hr. Paryża opuścić Szwajcarię. Hrabia Paryża z małżonką i otoczeniem wyjechał w niedzielę wieczorem.

Genewa, 22. 11. (H) Korespondent Havasa podaje przebieg wypadków, które doprowadziły do wydania nakazu opuszczenia Szwajcarii przez hrabiego Paryża. Policja genewska zauważyła w sobotę bardzo ożywiony ruch w zwyczaj opuszczonej posiadłości Versois. Dowiedziano się niebawem, że hrabia Paryża wyznaczył tam spotkania całemu szeregowi osoby. W godzinach rannych ruch w Versois

ogromnie się ożywił i ze wszystkich sąsiednich departamentów francuskich coraz to przyjeżdżały autokary z podróżnymi do zamku Bertoloni. Policja związkowa w Bernie, otrzymawszy te wiadomości od policji genewskiej, wydała nakaz zatrzymania tego ruchu. Podróżni francuscy zostali wydalenii zagranicę, a hrabiemu Paryża i organizatorom zebrania wydano nakaz opuszczenia Szwajcarii.

Fiasko konferencji brukselskiej zostanie dziś przypieczętowane

Nowy apel Chin — głosem wołającego na puszczy!

Bruksela, 22. 11. (R) Konferencja w sprawie Dalekiego Wschodu wznawia dziś swe prace w nieobecności ministrów Edena i Delbosa oraz komisarza Litwinowa. Jak się zdaje, mocarstwa zebrane w Brukseli przyjmą nową rezolucję, reasumującą sytuację — jaką wytworzyła się na skutek stanowiska Japonii i odroczą we wtorek obrady na czas nieograniczony. W niektórych kołach

zapewniają, że delegaci angielscy i amerykańscy porozumieli się już co do formuły, jaka będzie przedstawiona delegacji francuskiej. Po nagłym wyjeździe Litwinowa, przeciwnym głosowaniu Włoch, nieoczekiwanym powstrzymaniu się od głosowania delegatów skandynawskich i wobec coraz bardziej nachowanego rezerwy stanowiska Normana Davisa, delegat chiński Wellington Koo o-

trzymawszy instrukcję w sprawie ścisł. granic pomocy, na jaką mogą liczyć Chiny, o graniczy się niewątpliwie do wystąpienia nowym protestem przeciwko agresji japońskiej. Domagać się on będzie raz jeszcze o mocarstw powstrzymania dostarczania materiału wojennego i kredytów Japonii i przyjąć z pomocą jego krajowi.

Sąd Okręgowy w Krakowie, wydz. IV karny. — Dnia 16. 11. 1937. — Sygn. IV. Nr 325/37

Sąd okręgowy, wydz. IV karny w Krakowie na posiedzeniu niejawnym w dniu dzisiejszym po wysłuchaniu wniosku Prokuratora Sądu okręgowego w Krakowie wydał następujące

postanowienie

1) Zatwierdza się po myśli par. 483, 493 austr. proc. karn. zarządzoną przez Starostwo Grodzkie w Krakowie dnia 10. 11. 1937 i wykonaną przez Starostwo Grodzkie w Krakowie dnia 10. 11. 1937 konfiskatę czasopisma „Nowy Dziennik“ nr. 309 z daty 10 listopada 1937 z powodu treści:

1) artykułu zamieszczonego na str. 2 pt. „Wykroczenia antyżydowskie w śródmieściu Krakowa“ w ustępie od słów „w Rynku Głównym“ do słów „do szczerńnie zrujnowani“ — albowiem treść tego ustępu zawiera znamiona wyst. z art. 170 k.s.

2) Zakazuje się dalszego rozszerzania skonfiskowanej treści powyższego artykułu, a zakaz ten ma

Rekordowy przelot pilota francuskiego przez Atlantyk płdn.

Natal 22. 11. (A) Pilot Codos, który na samolocie „Chef Pilote Guerrero“ wystartował o godz. 9-tej rano z Dakaru, wylądował po 11-tu godzinach i 5-ciu minutach lotu w Natalu, osiągając na tej trasie szybkość średnio 280 klm. na godzinę i bijąc w ten sposób

rekord trwania lotu między Dakarem i Natalem o jedną godzinę.

O godz. 22.30 Codos odleciał w kierunku Rio de Janeiro, dokąd nadeszła wiadomość od niego, że będzie kontynuował swój lot wprost do Buenos Aires.

być ogłoszony w przepisanej formie w najbliższym numerze czasopisma „Nowy Dziennik“ i w Dzienniku Urzędowym,

3) Cały nakład skonfiskowanego druku ma być zniszczony.

Protokolant: sekr. Czub

Przew. wydz. IV s. o. Horski.

Ślub Jackie Coogana

Los Angeles 22, 11. PAT. Wczoraj odbył się w Hollywood ślub artysty filmowego Jackie Coogana z artystką Betty Grabble.

DZIS PEŁNA TABELA WYGRANYCH LOTERII KLASOWEJ

ROZMOWY HALIFAXA -- BEZ KONKRETNÝCH WYNIKÓW

Dyplomacja angielska nie przyznaje się nawet do zaproszenia von Neuratha

Londyn 22. 11. (L) Tutejsze koła polityczne nie posiadają dotychczas bliższych danych, któreby rzuciły snop światła na wynik berlińskiej wizyty lorda Halifaxa. Jedynym autentycznym materiałem o prowadzonych przez lorda Halifaxa rozmowach są jego oświadczenia, poczynione wczoraj w Berlinie, w ambasadzie brytyjskiej wobec przedstawicieli prasy angielskiej. Określiwszy swoje rozmowy z kanc. Hitlerem, prem. Goeringiem i min. Neurathem, jako „swobodne, szczere, nieobowiązujące i poufne”, lord Halifax oświadczył, co następuje: „Żywię nadzieję, że w rezultacie naszych rozmów nastąpiły pewne postępy na drodze, która prowadzić może do wyjaśnienia atmosfery pomiędzy W. Brytanią a Niemcami oraz do lepszego wzajemnego zrozumienia, od którego tyle spraw zależy”. Podziękowawszy następnie prasie za jej wstrzeźliwość lord Halifax podkreślił, iż nic nie jest w stanie bardziej podważyć atmosfery, w której pożyteczne rozmowy mogłyby być kontynuowane, jak podniecanie opinii publicznej informacjami, że coś określonego stanie się tego, a tego właśnie dnia.

Zapytany, czy może potwierdzić wiadomość, która krążyła w sobotę w oficjalnych kołach niemieckich, że lord Halifax w sposób nieobowiązujący zaprosił barona Neuratha do Londynu, minister angielski w ostrożny sposób odpowiedział że to, co się dalej stanie, zależy będzie od narad, które odbędą się zarówno w Berlinie jak i w Londynie na temat rozmów, prowadzonych przez niego w ostatnich dniach.

Podkreśliwszy następnie serdeczne i życzliwe przyjęcie, jakiego doznał w Niemczech, lord Halifax zakończył wywiad opisem swej wizyty u prem. Goeringa, przy czym powstrzymał się jednak od jakichkolwiek wynurzeń natury politycznej, poświęcając raczej dużo miejsca opisowi położonej w lesie siedziby Goeringa.

Tak więc lord Halifax co do politycznych wyników wizyty, okazał się wielce powściągliwy. Lord Halifax co prawda formalnie nie zaprzeczył wiadomości o zaproszeniu barona Neuratha, ale w taktowny sposób wskazał na zależność tej wizyty od dalszych kontaktów pomiędzy obu rządami.

W Foreign Office podkreślają, że żadne formalne zaproszenie niemieckiego ministra spraw zagranicznych dotąd nie nastąpiło. Ponadto w londyńskich kołach miarodajnych uwaga zwracana jest na fakt, że lord Halifax prowadził rozmowy o głębszym zasięgu jedynie z kanclerzem Hitlerem, gen. Goeringiem i baronem Neurathem, natomiast

pominięte były w dużym stopniu narodowo - socjalistyczne czynniki partyjne.

Spośród czterech najbardziej wpływowych dziś przywódców ruchu nar. socj.: Hessa, Rosenberga, Himmlera i Goebbelsa, lord Halifax zetknął się tylko i to w ostatniej chwili z min. Goebbelsem, który zaproszony został wczoraj po południu na herbatę do ambasady brytyjskiej. Z tego faktu w miarodajnych kołach brytyjskich wyciągany jest wniosek, że rozmowy lorda Halifaxa ograniczone były w rzeczywistości jedynie do wysondowania oficjalnej polityki rządu Rzeszy. W rozmowie z kanc. Hitlerem, która zresztą była

o wiele krótsza, aniżeli się w Londynie spodziewano, lord Halifax dowiedzieć się miał z ust kan-

clerza, jakie znaczenie Niemcy przywiązują do zaspokojenia swoich roszczeń kolonialnych. Kanclerz Hitler podkreślić miał również niemieckie pragnienie pokoju, ale zaznaczyć miał, że Niemcy są raczej zwolennikami układów dwustronnych i są w dalszym ciągu przeciwne wielostronnym układom międzynarodowym.

Według opinii miarodajnych czynników londyńskich, kanclerz Hitler oświadczyć się miał w ten sposób

przeciwko powrotowi Niemiec do

„Europa może być ocalona tylko przez odrodzenie się Francji“

Paryż, 22. 11. (A) W „Le Temps“ ukazał się artykuł wybitnego publicysty, członka Instytutu Francuskiego p. Jacques Bardoux, który analizując obecną sytuację międzynarodową stwierdza m. in., że Włosi zagrozili Anglii przecięciem dróg do Indji, czyli tym, czego nie mogła dokazać Francja Napoleona I. i Niemcy Wilhelma II. Włoska polityka demonstracji rozdrażniła przeciwników. Przez przystąpienie Włoch do paktu antykomunistycznego gra dyplomatyczna odwróciła się. Anglia zaniepokojona naprawdę przystąpiła do rozmów dyplomatycznych z Niemcami. Niemieckie postulaty kolonialne, według autora artykułu, są blufem, a jak wykazało ostatnio zawarte porozumienie polsko - niemieckie, sprawa Gdańska nie figuruje w programie rewindykacji niemieckich. Niemieckie postulaty obejmują więc jedynie i wyłącznie sprawę Austrii i Czechosłowacji, z którą Trzecia Rzesza chce dokonać porachunków. Anglia i Francja będą musiały Niemcom udzielić odpowiedzi na ich postulaty.

Autor zastanawia się dalej, czy Francja jest przygotowana moralnie do wytrzymania tej próby. Z pewnością nie. Opinia publiczna — pisze Bardoux — nie zdaje sobie sprawy z powagi sytuacji, a partie polityczne są rozżarte walkami. Dopóki Francja się nie zjednoczy i nie uświadomi sobie konieczności, pokój nie jest zapewniony.

Stalin chwyci każdą okazję, aby odwrócić od siebie ekspansję Niemiec i zniszczyć cywilizację zachodniej Europy. Europa może być tylko ocalona przez odrodzenie się Francji. Warunkami tego odrodzenia — zdaniem autora są: rozejm partyjny, zakaz zebrań i pochodów, odroczenie wyborów i obrad parlamentarnych, zniesienie 40-godzinnego tygodnia pracy, wprowadzenie specjalnych premij na produkcje w fabrykach broni, wprowadzenie ściśle obowiązującego arbitrażu w konfliktach pracy i umowach zbiorowych, utrzymanie płatnych urlopów i na koniec powołanie rządu ocalenia publicznego. Pokój świata od tego zależy — kończy Bardoux.

Ligi Narodów.

Kanclerz Hitler podkreślić miał również wobec lorda Halifaxa, że ze swej strony nie zamierza na razie wysuwać żadnych konkretnych propozycji, i że raczej oczekuje ich ze strony W. Brytanii. O ile te informacje posiadane w londyńskich kołach miarodajnych są prawdziwe, to

nie wydaje się, by wizyta lorda Halifaxa w Niemczech przyniosła konkretne wyniki.

„Nie możemy stracić zimnej krwi.“

Paryż, 22. 11. (A) De Tesson, podsekretarz stanu w ministerstwie spraw zagranicznych, przemawiając z okazji odsłonięcia popiersia Brianda w Muret podkreślił, iż polityka rządów francuskich, które wyszły z wyborów 1936 r., zmierza do wzmocnienia paktu Ligi Narodów, oparcia się na współpracy krajów, w których panuje wolność i odrzucenia rozwiązań gwałtownych. Nie jesteśmy jednak, mówi de Tesson, ślepi. Nie zamykamy oczu przed kryzysem Ligi Narodów i przed powrotem dawnego empiryzmu w polityce kontynentalnej i pozakontynentalnej. Zdajemy sobie sprawę z mnogości niebezpieczeństw, jednakże w chwili obecnej nie możemy stracić zimnej krwi.

Przeciw akcji Kominternu w koloniach francuskich

Paryż, 22. 11. (A) W Salins du-Jura odbył się kongres regionalny t. zw. unii narodowo-republikańskiej prowincji Franche Comte z udziałem senatorów i deputowanych z 4.ich departamentów południowo - zachodniej Francji pod przewodnictwem b. ministra sprawiedliwości senatora Leonora Berarda. W czasie obrad b. minister wojny gen. Fabry wygłosił przemówienie o sytuacji politycznej, w której po wskazaniu, że Francja w razie powszechnego konfliktu miałaby przed sobą zadanie bronięcia jednocześnie granic francuskich nie tylko w Europie, ale i w Afryce północnej i w Indochinach, wystąpił b. ostro przeciwko akcji, prowadzonej przez Komintern w Afryce północnej. Gen. Fabry stwierdził, że interesy francuskie poniosły w ostatnich latach ogromne szkody, zarówno na terenie Afryki północnej, jak w Hiszpanii i Włoszech z powodu polityki Kominternu.

Coraz straszliwszy bilans tajfunu na Filipinach

Manilla 22. 11. (R) Ofiarą tajfunu, który szalał we środę i czwartek na wyspach filipińskich, padło 480 zabitych. Około 170 tysięcy ludzi znalazło się w ostatniej nędzy. Straty materialne oceniane są na miliony dolarów.

Prezydent Ruezon ogłosił w całym kraju stan pogotowia oraz wydał zarządzenia, mające zapobiec zwyczajce cen.

Obecnie tajfun, którego największe nasilenie zanotowano na szerokości Luzon, skierował się ku Morzu Chińskiemu.

DELEGACJA ŻYDOSTWA POLSKIEGO ZAPROTESTUJE W LONDYNIE

przeciw ograniczeniu imigracji do Palestyny

Warszawa, 22. 11. (A) O godzinie 2 w nocy zakończyła w Warszawie obrady wielka konferencja żydostwa polskiego dla spraw odbudowy Palestyny. Prawie 2-godzinne przemówienie wygłosił najwyższy reprezentant jiszuwu palestyńskiego, przewodniczący Waad Ha-leumi I. Ben Cwi, którego słów wysłuchali zebrani z najwyższym napięciem. Ben Cwi złożył żydostwu polskiemu pozdrowienie od jiszuwu palestyńskiego, który drugi rok prowadzi wal-

kę z terrorem arabskim i który nie cofnie się przed najwyższymi ofiarami dla zdobycia ostatecznego celu, jakim jest odbudowa własnego państwa. Ben Cwi apelował do żydostwa polskiego, aby w zrozumieniu historycznej chwili, jaką przeżywamy, nie szczędziło wysiłków dla udzielania jiszuwowi palestyńskiemu koniecznej pomocy i otuchy w jego ciężkiej walce.

Wśród rezolucji, jakie wielka konferencja palestyńska jednomyślnie przyjęła, znajduje się także znamienita rezolucja, upoważniająca prezydium konferencji do wysłania delegacji żydostwa polskiego do rządu angielskiego w Londynie. Delegacja ta ma rządowi angielskiemu w Londynie przedłożyć protest żydostwa polskiego oraz żądanie zwiększenia aliji do Palestyny.

Francuski świat naukowy potępia „ghetto ławkowe”

Warszawa, 22. 11. Jak donosi Żat z Londynu, w piśmie „Manchester Guardian“ ukazał się list, podpisany przez 25 francuskich pisarzy i profesorów, protestujących przeciwko wprowadzeniu oddzielnych ławek dla żydowskich studentów na polskich wyższych uczelniach. W liście tym wspomniani określają to ghetto ławkowe jako najwyższą obrazę. Obok listu tego

„Manchester Guardian“ produkuje zdjęcie pisma, które zostało przesłane przez profesorów i pisarzy francuskich do polskiego ambasadora w Paryżu. W liście otwartym figurują podpisy znanych pisarzy francuskich i profesorów, między innymi także pani Curie—Joliot oraz jej męża prof. Jol

Manifestacyjne pożegnanie wydalonego z Niemiec dziennikarza francuskiego

Paryż, 22. 11. (A) Havas donosi z Berlina, że korespondent agencji Havasa red. Ravoux wydalony przez władze niemieckie, opuścił w niedzielę wieczorem Berlin, odprowadzany na dworcu przez członków ambasady francuskiej oraz kilkudziesięciu dziennikarzy zagranicznych.

Rokowania niemiecko- węgierskie

Budapeszt 22. 11. (R) Do Berlina wyjechał podsekretarz stanu w ministerstwie rolnictwa Marschall, który weźmie udział w rokowaniach gospodarczych węgiersko - niemieckich. Również kierownik wydziału mniejszościowego, podsekretarz stanu w prezydium rady ministrów Patoky udał się do Berlina

Powrócił — z czym?

Paryż 22. 11. PAT. Prezydent Compagny po kilkudniowym pobycie w Paryżu w drodze powrotnej z Brukseli udał się do Barcelony

Kto wygrał na loterii?

Warszawa, 22. 11. (A) Dziś padły większe wygrane na numery:
15,000 zł — 43826
5,000 zł — 80147
2,000 zł — 84198
1,000 zł — 18089, 121833, 184020.

Represje w Bejrucie

Bejrut 22. 11. PAT. Władze przedsięwzięły energiczne środki, mające zapobiec ponownym manifestacjom ze strony członków rozwiązanych stowarzyszeń o charakterze kół wojskowych. Kordony policji i oddziały szturmowe otoczyły dzielnicę, w której znajdują się instytucje rządowe. W dzielnicy tej zamknięte zostały kina i kawiarnie, a wszelki ruch jest wstrzymany. Zawieszona została również komunikacja tramwajowa w dzielnicach, gdzie odbywały się manifestacje. Obecnie w całym mieście panuje zupełny porządek.

bił córkę b. gubernatora Konstantynopola i osiedlił się tam na stałe. Małżeństwo to zostało jednak unieważnione przez sądy egipskie z powodu niepoczytalności księcia, a syn, który się w roku 1934 urodził, nie został uznany za prawowitego spadkobiercę.

Książę Ahmed Seif Eddin kilkakrotnie bezskutecznie usiłował wdrożyć dochodzenie sądowe przeciwko rządowi brytyjskiemu, domagając się odszkodowania za nielegalne przetrzymanie go w zakładzie dla obłąkanych w ciągu 20 lat, oraz żądał zwrotu swoich posiadłości w Egipcie, które w swoim czasie zostały przez władze brytyjskie skonfiskowane. Wysokość powództwa księcia wynosiła 4 miliony funtów szterlingów.

Rząd turecki nie dopuszczał jednak do wytoczenia skargi sądowej przed sądem tureckim, zaś wytoczenie jej przed sądem brytyjskim lub egipskim było niemożliwe. Śmierć księcia Ahmed Seif Eddina likwiduje ten głośny spór.

Powódź w południowej Palestynie

Jerozolima 22. 11. PAT. Wskutek uszkodzeń, wywołanych powodzią w rejonie Gaza, uległa przerwie komunikacja kolejowa między Palestyną i Egiptem. Powódź zniszczyła

liczne domy. Woda uniosła wiele sztuk inwentarza żydowego. Ofiar w ludziach nie zanotowano.

„Król bekonów” zmarł przy ruletce

Warszawa, 22. 11. (A) Do Warszawy nadeszły ostatnio sensacyjne szczegóły o śmierci króla bekonów Okara Robinsona, który jak wiadomo pozostawił wielomilionową spuściznę. Jak się okazuje, Oskar Robinson zmarł na aneurizm serca w kasynie gry pod Wiedniem, kiedy znajdował się przy stole ruletkowym. Tragiczna śmierć nastąpiła w momencie przegra-

nia olbrzymiej stawki.

Robinson krytycznego wieczoru przegrywał znaczne sumy. W pewnej chwili postawił on olbrzymią stawkę i przegrał. Robinson w tym momencie zsunął się z fotelu. Obecny na sali lekarz przybył z pomocą, lecz było już za późno. Robinson zmarł.

Śmierć 6-ga dzieci w płomieniach

Portales (Nowy Meksyk) 22. 11. (R) W miejscowości, odległej o 40 klm. od Portales, nastąpił gwałtowny wybuch materiałów im-

pregnacyjnych, zawierających dużą ilość benzyny. Spłonęło żywcem 6-cioro dzieci.

Ten, który targnął się na życie króla Egiptu

Zgon głośnego w swoim czasie księcia egipskiego

Londyn, 22. 11. Do Londynu nadeszła z Konstantynopola wiadomość o zgonie, w wieku lat 66, księcia egipskiego Ahmeda Seif-Eddina, który był w swoim czasie głośny wskutek zamachu, jakiego dokonał na męża swej siostry, księcia Fuada, późniejszego króla Egiptu. Zamach dokonany został w r. 1898 w klubie „Mohamed Ali“ w Kairze w chwili, gdy znajdowali się tam liczni dyplomaci i politycy. Książę Ahmed-Seif-Edin, który wówczas liczył lat 17, wszedł na salę i strzelił do księcia Fuada, raniąc go ciężko w szyję, przez zemstę za złe traktowanie swojej żony.

Książę skazany został za usiłowanie morderstwa na bardzo wysoką grzywnę oraz na 7 lat ciężkiego więzienia. Po 4 latach został on je-

dnak przewieziony do Anglii i umieszczony w zakładzie dla obłąkanych, w hrabstwie Sussex, gdzie przebywał przeszło 20 lat, mimo intryg i usiłowań krewnych, aby go stamtąd wydostać.

Pewnego dnia, w r. 1927 książę nagle znikł bez wieści wraz z dwoma swymi dozorcami. Jak się później okazało, książę będąc w zmoście z dozorcami, udał się w czasie przejażdżki do miejscowości nadmorskiej Hastings, gdzie udało mu się wsiąść na okręt wycieczkowy i przepłynąć do Boulogne. Mimo pościgu udało się księciu dotrzeć do Konstantynopola.

W Egipcie wiadomość o ucieczce księcia wywołała poważne zaburzenie i spowodowała wówczas dymisję rządu.

W r. 1933 książę Ahmed Seif Eddin poślu-

W trosce o „dynastię Roosevelтів”

Czy Jimmy Roosevelt będzie „następcą tronu“

BIAŁY DOM — siedziba prezydenta U. S. A.

W SŁUŻBIE U OJCA

(n) Prezydent Roosevelt jest wzorowym ojcem. Czyni dla swych dzieci wszystko, co może, dba o nie, stara się zapewnić im dobrobyt i szczęście, ale przy tym myśli też o ciągłości swego rodu, o splendorze, jaki go otacza i jaki — zdaniem jego — nie powinien zbyt szybko zniknąć. Marzy więc o tym, aby jego syn został, jak on, prezydentem Ameryki. I nie tylko marzy. Stara się swego pierworodnego syna, Jamesa, już teraz wprowadzić we wszystkie tajniki i arkany rządzenia.

James czyli zdobniale: Jimmy jest jednym z sekretarzy swojego ojca. Jimmy spełnia nie jako funkcję oficera łącznikowego między swoim ojcem a członkami kongresu amerykańskiego. W przeciwieństwie do innych sekretarzy prezydenta, jest on człowiekiem liberalnym, niezaśniedziałym, mającym zrozumienie dla oryginalnych pomysłów. Wszelkich nowatorów, których „konserwatywna“ służba do prezydenta nie dopuszcza, wprowadza właśnie on, Jimmy. Dlatego też cieszy się wielkim wzięciem wśród progresywnych elementów, a jeśli stary Roosevelt nazywany jest „królem“ New Deal'u, to Jimmy w całej pełni zasługuje na miano „następcy tronu“.

SZANSE SĄ DUŻE

Czy Jimmy istotnie „tron“ odziedziczy? Trudno jeszcze na to odpowiedzieć, ponieważ liczy on dziś zaledwie lat 29. Dużo jeszcze upły nie czasu, zanim będzie można o tym poważnie myśleć, albowiem w myśl Konstytucji kandydat na prezydenta musi liczyć co najmniej 35 lat, a w praktyce nie uchodzi, aby mężczyzna poniżej 40-tki mógł zamieszkać w Białym Domu. W każdym razie pewną rzeczą jest, że szanse młodego Roosevelta są bardzo duże.

Rodzina Rooseveltów ma jeszcze w dodatku pewnego rodzaju tradycję rodzinną, która polega na — dostarczaniu prezydentów Stanom Zjednoczonym. Teodor Roosevelt, 26.ty z rządu prezydent Ameryki, był bliskim krewnym obecnego prezydenta, Franklina Roosevelta. Interesującą rzeczą przy tym jest, że i Teodor Roosevelt chciał, jak dziś Franklin, wprowadzić „New Deal“, a gdy wybrany został na najwyższe stanowisko w Ameryce, liczył lat 42, bijąc tym samym rekord pod względem wieku.

W miarodajnych sferach uważają więc, że

przynależność do rodziny Rooseveltów nie może być przeszkodą w ambicjach Jimmy'ego. Naturalnie gdyby Jimmy mógł kandydować już w r. 1940, jego nazwisko byłoby bardzo poważnym minusem. Ameryka niechętnie widziałaby, jak urząd prezydenta przechodzi bezpośrednio z ojca na syna. Ale ponieważ Jimmy musi jeszcze czekać, zdoła więc w ciągu najbliższych lat 15-tu nabyć większego doświadczenia, przejdzie przez różne urzędy i zostanie senatorem, gubernatorem itd., a gdy wystawi swą kandydaturę na prezydenta, nie będzie powodu do żadnych zarzutów. Wtedy dopiero przyda mu się jego pochodzenie, które świadczyć będzie, że walory prezydenta ma już niejako we krwi.

ROOSEVELT ZAKŁADA „VETO“

Jimmy zaczął zwracać na siebie uwagę w r. 1930 kiedy jego ojciec był jeszcze tylko gubernatorem Nowego Jorku. 22-letni wówczas młodzieniec, który dopiero co ukończył uniwersytet Harwarda, ożenił się i otrzymał różne poważne propozycje handlowe od wielkich firm i przedsiębiorstw. Proponowano mu np. pobory w wysokości 25.000 dolarów rocznie, ale ojciec jego rozumiał, że firmy decydujące się do tego, mają na myśli nie efektywne możliwości młodego jego syna, ale że chcą zdobyć łaskę w oczach gubernatora Nowego Jorku. Wobec czego ojciec — Roosevelt założył kategoryczne veto.

Jimmy wyjechał do Bostonu, gdzie mieszkał jego teść, słynny operator dr. Cushing. Tam studiował prawo, pracując równocześnie jako agent asekuracyjny. Kiedy zwracali się do niego reporterzy z zapytaniem, jakie są jego ambicje, odpowiadał stale: „Polityka. — Chcę coś zdziałać dla Ameryki, tak jak mój ojciec“.

ZŁOTE INTERE

Okazało się wnet, że praca w przedsiębiorstwach ubezpieczeniowych nie da się z polityką pogodzić. Było to we wrześniu 1932, kiedy przepowiadano, że Roosevelt zostanie wybrany prezydentem olbrzymią większością głosów. Jimmy nagle odkrył, że wszystko, do czego tylko się zabiera, przemienia się dosłownie w złoto. Podczas gdy przeciętny agent asekuracyjny z trudnością zdobywa reflektantów zgadzających się na ubezpieczenie, Jimmy był po prostu

napastowany przez setki klientów, błagających o to, aby on ich ubezpieczył. Tak np. zanim jeszcze Franklin Roosevelt został prezydentem Ameryki, Jimmy Roosevelt ubezpieczył dyrektora wielkiego przedsiębiorstwa na dwa i pół miliona dolarów, a tamten mu jeszcze za to serdecznie podziękował.

Młody Roosevelt nikomu nic nie obiecywał za przeprowadzanie przez niego ubezpieczenia. Ale mimo to krążyć zaczęły słuchy, że wszystko to „nie za darmo“, że jeśli chce się otrzymać jakąś posadę państwową, należy postarać się o to, aby Jimmy przyjął ubezpieczenie.

KIEDY LEPIEJ MILCZEĆ

Doświadczonym politykiem Jimmy nie był. Tak np. w stanie Massachusetts występował przeciw zniesieniu pracy nieletnich, jakkolwiek ojciec jego stale o to walczył. Był zbyt śmiały. Wobec czego ojciec jego bliżej się nim zainteresował. Udzielał rad, wprowadzał w zagadnienia polityki i ekonomiki, pouczał kiedy lepiej mówić, kiedy lepiej milczeć. A Jimmy był uczniem niezwykle pojętym, zaawansował szybko na prywatnego sekretarza ojca i spełnia swą funkcję z niebywałym sukcesem, przeprowadza wszystko bez rozgłosu, cicho ale solidnie.

JIMMY — NADZIEJA ROOSEVELTÓW

Dziś jest prawie pewne, że w najbliższych latach Jimmy zostanie senatorem albo gubernatorem jakiegoś stanu. A na ogół uchodzi, że ma on szczęśliwą rękę. Poszczęściło mu się też w wyborze małżonki. Jego żona uchodzi za rzadką piękność, która w dodatku obdarzona jest nieprzeciętną inteligencją. Cała rodzina Rooseveltów otacza ją serdeczną miłością, a wszyscy uważają, że bez niej Jimmy nie byłby tym, czym jest. Trosk materialnych Jimmy nie ma, jego prywatny majątek wynosi blisko pół miliona dolarów.

Przemawia często przez radio, a głos jego jest ludzako podobny do głosu ojca. I on umie śmiać się serdecznie i on posiada zdolność podjęcia do ludzi i ujmowania ich. Nie jest więc wykluczonym, że Jimmy właśnie przysporzy rodzinie Rooseveltów tych honorów i tej sławy o jakiej marzy jego ojciec powszechnie uwielbiany, prezydent Franklin Delano Roosevelt.

Kącik przyrodniczy

Z życia termitów

Termity zewnętrznie podobne są zupełnie do mrówek, są tylko trochę od nich większe posiadają bardziej wydłużony odwłok i jasną barwę, która im zjednała nazwę „białych mrówek“. Nie posiadają żadnej broni, która mogłaby je uchronić przed napaścią innych, silniejszych stworzeń i dla tego często padają łatwą zdobyczą ptaków, gadów i pssaków owadożernych. Charakterystycznym jest też termity są owadami żyjącymi w wiecznej ciemności, światło słoneczne działa na nie zabójczo. — Nie znoszą też całkowitej suszy i ponieważ żyją w klimacie tropikalnym, ukrywają się głęboko pod ziemią, wychodząc na powierzchnię tylko w nocy i to wyłącznie podczas pory deszczowej.

Jedną z najcharakterystyczniejszych cech tego gatunku jest wielopostaciowość. Larwy termitów posiadają zdolność przyjmowania wielu postaci, które tylko w dojrzałej formie osiągają swój normal-

ny wygląd. Drugim, równie charakterystycznym szczegółem, dotyczącym życia termitów jest wyrazny podział ich na trzy grupy — spełniające określone przeznaczenie w tej jedynej w swoim rodzaju społeczności, mianowicie rozmnażanie się, odżywianie i obronę.

Do pierwszej grupy należy tylko jedna para, mianowicie król i królowa. Zadanie ich polega na zachowaniu gatunku, jest to zadanie niełatwe, gdyż przeznaczeniem królowej jest piastowanie tej godności tak długo, dopóki trwa okres jej płodności. Królowa jest trzydziści razy większa od każdej ze swych poddanych i czyni wrażenie grubej, nieruchawej żurwy. W okresie lęgu składa ona w przybliżeniu co sekundę jajo. Obliczono, że skoro okres płodności królowej termitów trwa około pięciu lat, to potrafi ona znieść około 50 milionów jaj. Po wy-czerpaniu się jej sił produktywnych umiera z głodu, gdyż jej „poddane“ przestają znosić jej pożywienie.

Klasa „robotnicza“ termitów posiada organy rozrodcze w zaniku i rola ich ogranicza się tylko do

magazynowania pożywienia. Olbrzymią rolę spełniają w życiu termitów wydzielina ich narządów trawienych. Posiada ona substancję, z których termity budują swe gniazda, dochodzące niejednokrotnie do wysokości dziesięciu metrów. Te „gmachy“ posiadają tak twardą budowę, że niejednokrotnie trzeba użyć ładunku dynamitowego dla rozsadzenia olbrzymiego stożka, wewnątrz którego znajdują się galerie, magazyny, budzące podziw dla wytrwałości i pomysłowości w rozplanowaniu tej budowli.

Trzecia wreszcie grupa termitów to żołnierze, — których głównym powołaniem jest walka i obrona królowej i robotników przed „wrogiem termitów nr 1“, jakim są mrówki. Jeżeli więc kolumna termitów napotka w pochodzie mrowiska, następuje regularna bitwa, w której potężne szczęki żołnierzy decydują o zwycięstwie. Szczególną jest rzeczą — że organizacja armii termitów jest tak doskonale pomyślana, iż posiada ona oddziały o specjalnym przeznaczeniu, a więc eskortę, linie bojowe, wreszcie grupy, spełniające rolę odwodową.

Z sali koncertowej

Akademia żałobna
błp. Stanisława Lipskiego

Staraniem Zyd. Tow. Muz. i stow. „Solidarność“ odbyła się w sali tego ostatniego uroczysta i podniosła akademie muzyczna dla uczczenia pamięci przedwcześnie zmarłego kompozytora krakowskiego błp. Stanisława Lipskiego. Akademię zagrał Dr. W. Mantel zwracaniem, w którym zanalizował główne cechy charakterystyczne twórczości i skromność celów i rozmachu, nie szukającego nowych zdobyczy. Podniósł też prelegent że w tece pośmiertnej znajduje się szereg cennych utworów czekających i zasługujących na wydanie ich drukiem.

W programie znalazło się kilka takich niewydanych dotąd i nieznanych kompozycji, z których wartością treści i rozmiarami wysuwa się na pierwszy plan „Suzita w starym stylu“ na skrzypce i fortepian o klasycznych tytnach i nastrojach swych ośmiu części. Oba instrumenty wykonawcze dobrze w utworze tym uzupełniają się dźwiękowo, imitując styl XVIII. wieku pewną zewnętrznością kontrapunktyczną, lekko rozwiązana bez specjalnych problemów tego sposobu pisania. Partia skrzypcowa tej suity wymaga tu i ówdzie zaawansowanej techniki i pewności intonacyjnej. Z manuskryptu również wykonana została „Kolysanka“ na wiolonczelę, której tytuł zalecałby może przeprowadzenie pewnych retuszów całej kompozycji. Resztę programu uzupełniły wrażliwe utwory fortepianowe i pieśni. Do całości czasu tej bardzo sympatycznej i poważnej, za wcześniej ulestety urwanej twórczości brakło tylko utworów chóralnych, w których może Lipski — obok fortepianu — najlepiej i najartystyczniej się wypowiadał.

Wykonawcami byli znani i wysoko cenieni krakowscy muzycy, a to pp. pianistka Dr. Helena Landauówna śpiewaczka Celina Nadi, skrzypki inż. Schenker, celiści prof. Wasserman oraz pianista Dr. Mantel jako akompaniator.

Akademią ta pozostawiła głębokie wrażenie na bardzo licznie zgromadzonej publiczności.

Dr. APTE.

Chór huculski -- I. wieczór
kameralny Zyd. Tow. Muz.

W poczwórnym kwartecie męskim występuje Chór huculski; w barwnych strojach ludowych tworzy już dla oka interesujący obraz którego ludowość podkreśla potem pieśń utrzymana melodią i nastrojem również w tymże charakterze. Dlatego wzrok i słuch wzajemnie się tu odpowiednio i dobrze uzupełniają, a pod wpływem doskonałego zaśpiewania tworzą artystyczną całość o wysokim poziomie. Z zalet chóru wysuwa się na pierwsze miejsce wybitnie zdyscyplinowana dynamika, której regulowanie w kontrastach często i szybko po sobie następujących wywołuje pełne znanie. W programie znalazły się prawie same utwory regionalne, pochodzące od rozmaitych autorów, między innymi także od wybitnego dyrygenta tego chóru p. Kotka, które jednak a la longue działają nieco monotennie i w tym też kierunku wskazana byłaby pewna odmiana.

Pierwszy Wieczór Kameralny Zyd. Tow. Muz. miał dobrze i prawdziwie kameralnie dobrany program. Z przykrością -- a propos -- należy tu stwierdzić, że kultuwanie i szerzenie muzyki kameralnej w Krakowie, tak publicznie jak i niestety także prywatnie pozostawia dużo do życzenia a nie przynosi chluby. O ile mi wiadomo istnieją u nas tylko 2 lub 3 kwartety smyczkowe i na tym koniec. Dlatego zapowiedzianym obecnie cyklem czterech wieczorów kameralnych Zyd. Tow. Muz. chce zapłacić choćby częściowo tą lukę. Znany i ceniony tu z kilku już występów publicznych Kwartet Krakowski złożony z wybitnych i rutynowanych muzyków kameralnych pp. Dra Eibenschütza, profesorów Petersa, Schleichkorna i Macalika wziął na siebie ciężar prawie całego tego pierwszego koncertu wykonaniem pięknego kwartetu d-moll Haydna, zwanego „kwintowym“ z powodu tempa I części w kwintetowych postępkach najrozmańszych kombinowanych w kierunku (w górę i w dół) i w rytmie, z menetem, którego dwie pierwsze części stanowią dwugłosowy kanon w oktawie z opóźnieniem jednego taktu. W kwintecie Dworaka, utworze niezwykle melodyjnym, z wielką finezją muzykanek napisanym, o szerokiej fakturze i brahmsowskiej technice. Kwartet smyczkowy i brahmsowskiej technice kwartet Lipski bardzo dobrze utrafił styl tego dzieła. Program dopełniały 4 pieśni Brahmsa wykonane pięknym głosem p. Celiny Nadi przy akompaniamencie wzorowym pianistki Dr. Heleny Landauówny.

Dr. APTE

Znowu awantury na W. S. H.

Kraków 22. 11. Dziś przed południem znów doszło do awantury antyżydowskich na WSH.

Po wykładzie prof. Bernarda znów wdarła się na salę bojówka endecka, domagając się od studentów żydowskich, by zajęli miejsca po lewej stronie sali. Gdy studenci żydowscy kategorycznie odmówili, usunięto ich siłą ze sali. Wówczas słuchacze żydowscy udali się do prof. Sarny, który miał następny wykład

-- z prośbą o interwencję, przedstawiając p. profesorowi powody, dla których studenci żydowscy nie mogą zająć miejsc w ghecie.

W toku rozmowy bojówka endecka zaczęła wznosić okrzyki antyżydowskie. Prof. Sarna udał się do sali wykładowej i w mocnych słowach potępił wicherzycieli. Gdy okrzyki nie ustały, prof. Sarna przerwał rozpoczęty wykład i opuścił salę.

Będę wielkim człowiekiem --
albo bandytą!

Niezwykła sprawa znajduje się dziś na wokandzie sądu przysięgłych w Krakowie. Na ławie oskarżonych zasiadł 16-letni August Antosz oskarżony o rabunek. Akt oskarżenia odsłania nam ciekawą kulisy tej sprawy i burzliwą przeszłość młodzieniaszka.

Antosz był wychowankiem zakładu OO. Misjonarzy w Piaszowie. Będąc tutaj zachowywał się niesfornie i dążył wszelkimi siłami do tego, aby go z zakładu wydano. Nie trzymał się regulaminu zakładowego, a w końcu opuszczając zakład odezwał się do przełożonego „Będę wielkim człowiekiem -- albo bandytą“.

O ile ta pierwsza alternatywa nie znajduje narazie potwierdzenia, o tyle jest on na najlepszej drodze do realizacji drugiej alternatywy.

Pewnego dnia napadł on w Podgórzu na Kazimierę Krzemkową, uderzył ją w głowę i powalił na śnieg, chcąc jej zrabować pieniądze. Napadnięta poczęła krzyczeć, tak, że sprawca przeląkł się i uciekł. Jak później oświadczył, jest „namiętym palaczem i potrzebował pieniędzy na papierosy“.

Dzisiaj odpowiada Antosz przed sądem. Wyrok zapadnie w godzinach popołudniowych.

Rozpruli kasę ogniotrwałą --
ale zostali spłoszeni

Urząd Śledczy w Krakowie został dziś rano powiadomiony o włamaniu kasowym, jakiego dokonano ubiegłej nocy w Borku Fałęckim pod Krakowem.

Włamywacze zakradli się do mieszkania Tauby Gliwic, gdzie zabrali się do rozprucia kasy ogniotrwałej. Kasiarze rozpruli już tyl

ną ścianę kasy, ale w tym momencie nadeszła córka Gliwicowej, Klara, która spłoszyła włamywaczy.

Zbiegli oni, nie zabierając niczego z kasy, w której znajdowała się biżuteria wartości kilkuset złotych.

TEATR IM. J. SŁOWACKIEGO

Poniedziałek: Opera „Madame Butterfly“ Pucinię z udziałem Teiko-Kiwa.

REPERTUAR KINOTEATRÓW

ADRIA: „Ślubowanie“ (Tkijas kaf), (Turkow, Katsch, Dina Halpern).

APOLLO: „Eskapada“ (Marlena Dietrich).

ATLANTIC: „Kapitan Taylor“ (Gary Cooper) i „Teodora szaleje“ (Irena Dunne).

BAGATELA: „Niebezpieczny kochanek“ (Pat O'Brien) oraz rewia „Plutki Krakowa“.

DOM ŻOŁNIERZA: „W zamieci żelaza i ognia“ MUZEUM: „Brygada śmiałych“ (James Cagney) i „Srebrne ostrogi“.

STELLA: „Dyplomatyczna żona“ (Grossówna) SZTUKA: „Spotkali się w Paryżu“ (Claudette Colbert, Melvyn Douglas i in.).

UCIECHA: „Król i chórzystka“ (Fernando Gravet).

WANDA: „Gdy kwitną bzy“ (Jeanetta MacDonald, Nelson Eddy).

Samoloty powstańcze śleją nadal
śmierć i pożogę

Madryt. 22. 11. (R) Nocy ubiegłej samolot powstańczy dokonał trzykrotnego nalotu na Alicante, zrzucając szereg bomb, które wyrządziły znaczne szkody. Jest 22 zabitych i wielu rannych. Szczegółów brak.

Trzy samoloty powstańcze usiłowały dokonać nalotu na port Sagunto. Nalot się nie udał z powodu intensywnego ognia rządowej artylerii przeciwlotniczej. Wówczas samoloty te bombardowały miejscowości Burrina, Catellon i Benicarlo. Bombardowanie nie pociągnęło za sobą ofiar ludzkich.

Lotnictwo narodowe bombardowało wczoraj również miejscowości Granen i Monzon w Argonii. Ilość ofiar ludzkich w Monzon wynosi 15 zabitych.

Pismo gen. Franco do francuskiej
partii społecznej

Paryż. 22. 11. (R) Podczas manifestacji zorganizowanej przez partię narodowo-społeczną, przewodniczący dep. lowany Taittinger odczytał pismo gen. Franco, zawierające m. in. następujące słowa:

„Pragnę, aby wasi mówcy oświadczyli, że prawdziwa Francja i prawdziwi Francuzi nie potrzebują wstydić się narodowej Hiszpanii. Mamy jednakowe cele i ideały i razem bronimy zasad cywilizacji europejskiej tak dalece zagrożonej w chwili obecnej“.

Najmniej popularny milioner amerykański

HENRYK FORD

FORD — ZAPALONY CYKLISTA

Zdawaloby się, że człowiek, który dorobił się ogromnego majątku na samochodach, powinien patrzeć z pogardą na tak skromny środek lokomocji jak rower. Tymczasem Ford jest zapalonym cyklistą i codziennie rano odbywa przejażdżkę na rowerze, co — jak twierdzi — świetnie wpływa na zdrowie.

Dopiero potem zjada śniadanie, a następnie uważnie czyta korespondencje i gazety.

75-letni milioner od dawna trzyma się niezmiennie ustalonego raz na zawsze rozkładu zajęć. Pracuje nawet w święta, odpoczywa zaś tylko raz na tydzień, w dzień urodzin. Tylko w tę rocznicę przerywa pracę i spędza dzień na jachcie w towarzystwie przyjaciół.

FORD MORALIZATOR

Zwykle przyjmuje też wówczas dziennikarzy, za których pośrednictwem prawdy moralne pouczając stale ludzi, że największą cnotą jest pracowitość.

Raz na tydzień Ford myje sobie głowę szamponingiem, który jest jego własnym wynalazkiem i którym się szczyci bodaj nie mniej jak swoimi samochodami. Zapewnia, że ten szamponing to najlepszy środek przeciwko wypadaniu włosów.

Pod względem kulinarnym Ford jest patriotą: za najlepszą uważa kuchnię amerykańską. Potraw francuskich nie lubi i twierdzi że są niezdrowe.

Obiady jada w ścisłym kółku rodzinnym. Przed ukończeniem pracy zawsze telefonuje do żony i za wiadomiami ją, że zaraz przyjedzie na obiad. Zjawia się punktualnie. W ciągu 49-letniego pożycia małżeńskiego nie spóźnił się ani razu, nawet o 5 minut.

ZAJĘCIE: DAWANIE RAD

Mimo sędziwego wieku „król samochodowy“

przepada za tańcami, ale tylko dawnymi, jak walcem, polką, mazurem, a nawet lansjerem. Propaguje te tańce wśród znajomych, a od swoich urzędników wprost żąda, żeby się ich uczyli.

Natomiast nowoczesne tańce wcale mu się nie podobają.

Ulubionym zajęciem Forda jest... dawanie rad. Pod tym względem stary milioner robi wrażenie maniaka.

Swoich wyższych pracowników namawia przede wszystkim do kupowania ferm. Połączenie fabryki z fermą — to konik, z którego nie zsiada. — Nie cierpi wielkich miast i utrzymuje, że należało by je zburzyć. Jego zdaniem, w przyszłości w Ameryce, będą istniały tylko małe osiedla, połączone do brymii drogami dla samochodów. Jak widzimy, na urzeczywistnienie tej utopii wyszliby doskonale fa brykanci samochodów.

Ford nie pije i nigdy nie pijał alkoholu.

„PAŃSTWO“ FORDA

Odznacza się zdrowiem godnym zazdrości. — Przez całe życie chorował tylko dwa razy: w dzieciństwie przeszedł szkarlatynę, a kilka lat temu poddał się operacji.

Mieszka pod Detroit. Prawie nigdy nie podróżu-

je. W Nowym Jorku nie był już od 10 lat.

Fabryki Forda — to całe państwo. Pracuje tam 130 tys. robotników. Osobny korpus „posiłkowy“, stanowią agenci, sprzedawcy, komiwojażerzy itd.

Jak wiadomo, Ford nie ukrywa pogardy dla Europy, którą nazywa półbarbarzyńską i chciałby, że by Ameryka trzymała się z dala od Starego Świata. Ale samochody można sprzedawać nie tylko półbarbarzyńcom, ale i zupełnym dzikusom, jeżeli dobrze placą.

Majątek Forda jest olbrzymi. Ile wynosi? Dokładną odpowiedź na to pytanie mógłby dać tylko sam Ford. Nie we wszystkim bowiem jest wtajemniczony nawet syn „króla“ 47-letni „następca tronu“ jedyny poza starym Fordem akcjonariusz fabryk fordowskich.

NIE ZAJMUJE SIĘ FILANTROPIĄ

Ciekawy szczegół: Ford nigdy nie nosi przy sobie pieniędzy i często się zdarza, że pożyczka kilka nauce dolarów od swojego szofera.

Wspomnieliśmy, że Ford ogromnie lubi dawać lu dziom rady. To wszystko, co im daje bezinteresownie. W przeciwieństwie do większości krezusów amerykańskich nie zajmuje się filantropią. Twierdzi że i tak zasłużył na wdzięczność rodaków, ponieważ stworzył wielkie zakłady przemysłowe, w których zatrudnia sto kilkadziesiąt tysięcy ludzi.

Taki argument nie może przekonać Amerykanów którzy umieją liczyć i wiedzą mniej więcej ile Ford zarobił na tym dobrodziejstwie. Nic więc dziwnego, że Ford jest jednym z najmniej popularnych „królów“ amerykańskich.

LORD HALIFAX -- najgadatliwszy polityk angielski

LORD HALIFAX

W związku z podróżą lorda Halifaxa do Niemiec gazety angielskie zaznaczają, że lord Halifax posiada rzadki dar i umie swobodnie roz-

mawiać ze wszystkimi i potrafi mówić niemal o wszystkim.

Wspominając o tym talencie „Daily Express“ opisuje charakterystyczny wypadek, który się zdarzył za czasów, kiedy lord Halifax był wicekrólem indyjskim.

Pewnego razu rozmowny wicekról postanowił osobiście pogadać z Gandhim, z którym — jak wiadomo — władze angielskie miały wiele kłopotów. Zaprosił przywódcę patriotów hinduskich do siebie. Gandhi przyjął zaproszenie. Szef rządu zamknął się z nim w swoim gabinecie, oświadczywszy przedtem urzędnikom, że surowo ukarze każdego, kto się ośmieli nie wezwany zapukać do drzwi gabinetu w czasie tej rozmowy.

Minęła godzina. Upłynęły dwie godziny. Za nimi uciekła trzecia. Czwarta dobiegła już końca, kiedy nadeszły bardzo ważne i pilne polecenia z Londynu, zakomunikowane przez telefon. Szło o tak doniosłe sprawy, że jeden z sekretarzy wicekróla wziął na odwagę i mimo zakazu pośpieszył z telefonogramem do gabinetu lorda.

Kiedy wrócił stamtąd, obstępili go koledzy, którzy nie mogli się doczekać wiadomości o wynikach rozmowy tak długiej i otoczonej taką tajemniczością.

— No, co? Cóż tam robią?

— Siedzą razem na kanapie — odrzekł sekretarz.

— Nie żartuj! Wiesz, że nie to nas obchodzi. O czym mówią od tyłu godzin?

— O czym przedtem rozmawiali, nie mam pojęcia. Kiedym tam wszedł, wicekról objaśniał Gandhimu dokładne znaczenie słowa greckiego w Kazaniu na Górze.

Ciekawa rzecz, czy i w Niemczech lord Halifax popisywał się tak wiedzą i zabawiał dygnitarzy niemieckich podobnymi wykładami. Podobno, dobry dyplomata powinien umieć rozprawiać z zapałem o rzeczach bardzo dalekich od spraw, które naprawdę obchodzą jego rozmówców. Tylko nowicjusze za wcześniej odkrywają karty.

Fotografowie znają jeszcze jedną osobliwą cechę lorda Halifaxa: nikt nigdy nie sfotografował go z lewej strony. Dlaczego? Dlatego, że lord ukrywa przed obiektywem swoją ułomność, nie chce aby na fotografii wyszła jego lewa ręka, którą nie włada od czasu, kiedy w dzieciństwie padł ofiarą nieszczęśliwego wypadku.

Natomiast pismo załączone pod a), zaczynające się od słów: „Do mego pieseczka!“, dalej dołączone pod b), a kończące się słowami: „Do widzenia moja droga, kochana psinko...“, dalej zdanie dołączone pod c) „...Przesyłam równocześnie drogiemu piesczkowi łańcuszek, którego sobie życzył“, wreszcie zdanie dołączone pod d): „...Mój psiak nie da mi chyba kosza...“ — przesłane zostały do właściwej władzy miejskiej, celem zbadania i sprawdzenia.

B) Odnosne władze zaopiniowały, że w piśmie ad a), b), c), d), chodzi najprawdopodobniej o małego pieska, za którego należy płać podatek, pobierany od psów luksusowych.

C) Miejski urząd podatkowy od przedmiotów zbytku, nakazuje panu przeto więc zapłacić cały podatek luksusowy za psa za r. b. w kwocie 25 pengö, oraz 25 pengö jako karę za niezgłoszenie psa, razem 50 pengö.

Po otrzymaniu tego pisma, wysłałem natychmiast list „express“ do mojej przyjaciółki, ba, więcej na urlopie w Badenie.

„Drogi dziecko, gorąco Cię proszę, abyś nie tytułowała mnie w listach „Twoim piesczkiem“, gdyż z powodu tych listów, muszę zapłacić podatek od psów, w wysokości 50 pengö“.

Karol Lovaszy

PODATEK

Wpłynęło przeciwko mnie doniesienie o fałszywe zeznania podatkowe.

Wkrótce potem zjawili się u mnie dwaj urzędnicy i skonfiskowali całą moją korespondencję. W trzy tygodnie później otrzymałem w tej sprawie następujące, pięknym językiem urzędowym, wykoncypowane pismo:

A) Z zajętej podczas rewizji domowej korespondencji, nie udało się ustalić żadnych miarodajnych danych, z których możnaby wywnioskować, że wyżej wymieniony, miewał jakies dochody, którychby przed właściwą władzą podatkową nie wykazał.

WIADOMOSCI SPORTOWE

Chmielewski startował -- mimo zakazu

W Kaliszu rozegrany został mecz bokserki pomiędzy łódzkim I. K. P. a Kaliskim K. S. zakończony zwycięstwem Łodzian w stosunku 12:4. Główną atrakcją meczu był start Chmielewskiego, który w pierwszej rundzie pokonał Dębowskiego przez techniczny k. o. Chmielewski startował mimo zakazu Polskiego Związku Bokserkiego.

Z ciekawszych walk wymienić należy remis Kępskiego ze Spodenkiewiczem i walkę Pietrzaka ze Smusiem, zakończoną nokautem tego ostatniego w trzeciej rundzie.

MAKKABI (Sosnowiec) — SLAVIA 10:8

Przy dużym zainteresowaniu publiczności odbył się w niedzielę w Sosnowcu mecz bokserki miejscowej Makkabi z wicemistrzem Śląska Slavia, który zakończył się zwycięstwem Makkabi 10:8.

BŁYSKAWICZNY TURNIEJ PIŁKARSKI WE LWOWIE

W niedzielę odbył się we Lwowie błyskawiczny turniej piłkarski przy udziale ligowej Pogoni oraz zespołów drużyn ligi okręgowej: Czarnych, Ukrainy i Hasmonei. Czas trwania każdego meczu ograniczył się do 45 min. (dwa razy po 22 i pół min.).

Pierwsze miejsce w turnieju zajęła Pogoń przed Hasmonią, Czarnymi i Ukrainą. Cyfrowe wyniki: Hasmonia—Ukraina 0:0, Pogoń — Czarni 3:1 (2:1), Czarni — Ukraina 2:0 (1:0), Pogoń — Hasmonia 1:0 (0:0).

LWOWOWI GROZI BRAK TORU HOKEJOWEGO

Z udziałem delegata lwowskiego Okr. Związku Hokeja na Lodzie, odbyła się konferencja przedstawicieli wszystkich sekcji hokejowych z terenu Lwowa. Tematem obrad była sprawa uruchomienia toru hokejowego przy ul. Pełczyńskiej. Do uruchomienia toru potrzebna jest kwota około 700 zł. Delegaci wszystkich klubów oświadczyli, iż kluby ich znajdując się w tak ciężkich warunkach materialnych, iż nie mogą złożyć tej kwoty. Zebrani uchwalili zwrócić się z prośbą o poparcie do Okręgowego Urzędu W. F. i miejskiego komitetu WF. Gdyby kluby nie otrzymały koniecznej pomocy, mistrzostwa hokejowe okręgu lwowskiego staną pod znakiem zapytania.

KRÓL SZWECJI NA KORCIE

Król Szwecji Gustaw V, znany w kołach tenisowych jako „Mr. G.” po dłuższej przerwie, spowodowanej zakazem lekarzy, zjawiał się znowu na korcie. Król, mając jako partnera Szweda Schroedera, rozegrał spotkanie z parą jugosłowiańsko-szwedzką Punciec — Engstroev. odnosząc piękne zwycięstwo 6:4, 5:7, 7:5.

FRANCJA BIJE MIĘDZYNARODOWY ZESPÓŁ TENISOWY 10:0

Mecz tenisowy rozegrany w Sztokholmie pomiędzy Francją a międzynarodową kombinowaną drużyną, złożoną z najlepszych tenisistów Skandynawii i Jugosławii przyniósł Francuzom miążdzące zwycięstwo w stosunku 10:0. Rezultaty dwóch dni są następujące: Feret — Rohlsson 7:5, 4:6, 6:3. Brugnon — Haanes 4:6, 6:4, 9:7. Borotra — Petra contra Schroeder — Wallen 12:10, 13:11. Borotra — Schroeder 1:6, 6:3, 6:4. Petra — Punciec 6:3, 2:6, 6:2. Borotra — Brugnon contra Wallenberg — Malmstroem 8:10, 6:1, 6:3.

BRENTFORD NADAŁ NA CZELE LIGI ANGIELSKIEJ

Ostatnie wyniki meczów I. Ligi angielskiej przedstawiają się nast.: Birmingham — Wol-

Rotholc znalazł groźnego rywala w Grauerze z Bar Kochby rzeszowskiej

Wśród żydowskich drużyn pięściarskich w Polsce wysuwa się coraz bardziej Bar Kochba rzeszowska, odnosząca sukcesy za sukcesem. W szeregach tej ósemki walczy świetny Grauer, należący do najlepszych „much” w Polsce, prócz tego dysponuje rzeszowianem Moszkowiczem, b. mistrzem Śląska w wadze półciężkiej.

Obecnie Bar Kochba ma do zanotowania nowy sukces, wygrała bowiem z silnym teamem, złożonym z Gwiazdy warszawskiej i Rekordu lwowskiego, a Grauer osiągnął zaszczytny remis z Rotholcem. Team Gwiazda—Rekord rozegrał dwa spotkania, z tego jedno w Rzeszowie, a drugie we Lwowie, gdzie osiągnął świetny sukces, zwyciężając tamtejszą Lechię.

TEAM GWIAZDA, REKORD—LECHIA 10:6

Porażka pięściarzy Lechii stanowi niespodziankę. Obok zwycięstwa Rotholca nad Wróblewskim, na specjalne podkreślenie zasługuje zwycięstwo Frenkla (Rek.) nad Sauerem (L) i porażka Baranowskiego przez k. o. w spotkaniu z Albertem (Gw.)

Mecz rozegrano w siedmiu wagach przy czym dwie walki odbyły się w wadze muszej. W pierwszej Rotenstein (Rek.) wygrał na punkty z Koroną (Lech.), w drugiej Rotholc (Gw.) wypunktował zdecydowanie Wróblewskiego (Lech.)

W koguciej Górecki (Lech.) wygrał w 3 rundzie przez techn. k. o. z Friedmanem (Rek.)

W piórkowej, Sidelnikow (Lech.) wypunktował Eisena (Rek.)

W lekkiej Cukierman (Gw.) zwyciężył przez k. o. Schmidta (Lech.)

W półśredniej, Frenkel (Rek.) wygrał przez k. o.

z Sauerem (Lech.)

W średniej Michniewicz (Lech.) wygrał przez k. o. w 3 rundzie z Jeleniem (Gw.)

W półciężkiej Albert (Gw.) wygrał w 3 rundzie przez k. o. z Baranowskim (Lech.)

Sędziował w ringu p. Fedorowicz. punktowal Burek.

BAR KOCHBA—TEAM GWIAZDA REKORD 9:7

Największe zainteresowanie wywołała walka Rotholca z Grauerem w wadze muszej, zakończona wynikiem nierozstrzygniętym. W 1-ej rundzie góruje Grauer, druga była wyrównana, w 3 rundzie Rotholc nadrobił stracone punkty, jednak walczył nie czysto za co otrzymał upomnienie. Walka zakończyła się zasłużonym remisem, co wywołało zadowolenie publiczności.

W drugiej walce w wadze muszej Mantel (Bar-Kochba) remisuje z Rotensteinem (Rek.)

W koguciej Oilbaum (B.-K.) zremisował z Gelpertem.

W piórkowej Kreisler (BK) remisuje z Eisenem (Rek.)

W lekkiej Ackermann (BK) przegrywa walkowerem z powodu nadwagi do Cukiermana (G) i remisuje w walce towarzyskiej.

W półśredniej Grauer II (BK) wygrywa przez dyskwalifikację Frenkla (Rek.)

W średniej Edelman (BK) remisuje z Jeleniem (Gw.)

W półciężkiej Moszkowicz (BK) wygrywa wysoko na punkty z Albertem (Gw.)

Sędziował na punkty p. Schlifke ze Lwowa, w ringu mgr Tauber z Przemyśla.

Wielkie zawody bokserkie w Poznaniu

W niedzielę wieczorem w hali reprezentacyjnej międzynarodowych Targów rozegrane zostały wielkie zawody bokserkie o charakterze eliminacyjnym przed meczem z Norwegią z udziałem trzech bokserów niemieckich. Zawodnicy nasi wykazali dobrą formę, zwłaszcza Chmielewski, który z Kalisza udał się samolotem do Poznania, walcząc w ten sposób 2-krotnie w ciągu jednego dnia i odnosząc dwa zdecydowane zwycięstwa.

W wadze muszej zamiast Sobkowiaka, który wskutek kontuzji ręki nie mógł stanąć na ringu — walczył Bazarnik z Warty. Przeciwnikiem jego był Jasiński z Śląskiego Ruchu. Wygrał zdecydowanie Ślązak, przy czym w drugim starciu Bazarnik znalazł się na deski do 8-miu.

W wadze koguciej Koziołek (Warta) pokonał za służeńia na punkty Jarząbka (IKB). Pierwsze dwa starcia były wyrównane, natomiast w trzeciej rundzie wyraźną przewagę miał Koziołek.

W wadze piórkowej zamiast Polusa, który zrezygnował z udziału w obozie i występów reprezentacji państwowej, walczył Walkowiak (HCP) którego przeciwnikiem był Czortek (Okęcie). Czortek zwyciężył wysoko na punkty.

W wadze lekkiej Woźniakiewicz (Warszawianka) pokonał zdecydowanie Vogta (Geyer).

W wadze półśredniej Kopożyński (Fort Bema), nie rozstrzygnął walki z Lelewskim (Gryf). Niespodziewanie dobrze wypadł ten ostatni, który walczył

bardzo spokojnie, a w drugim starciu posłał nawet Kolczyńskiego na deski. Remis wywalczył Kolczyński w 3-ej rundzie.

Następnie odbyło się spotkanie międzynarodowe w wadze piórkowej między berlińczykiem Voelkerem i Frankowskim z Warty.

Sędziowie orzekają remis.

W wadze lekkiej Kajnar walczył z mistrzem Europy Nuernbergiem z którym przegrał przed kilku tygodniami w Berlinie przez k. o. w pierwszej rundzie. Porażka ta wpłynęła źle na Kajnarę — który walczył bardzo nerwowo, zważając specjalnie na lewy sierp Niemca. Po mało ciekawej walce w której Kajnar walczył bardzo nieczysto sędziowie orzekają remis.

Trzecie spotkanie międzynarodowe w wadze półśredniej pomiędzy Niemcem Campem i Pisarskim (Geyer) kończy się też remisem.

W wadze średniej Chmielewski (IKP) pokonał wysoko na punkty Florysiaka (Warta), którego posłał w drugim starciu dwukrotnie na deski.

W wadze półciężkiej Szymura (Warta) nie mógł sobie przez dwie rundy poradzić z Karolakiem z floty, dopiero trzecie starcie przynosi mu punktową przewagę i zwycięstwo.

W wadze ciężkiej Pilat (PKS) pokonał Klimeckiego (HCB) przez techniczny k. o. w 2-gim starciu. Sędziowie przerwali walkę ze względu na silne krwawienie nosa Klimeckiego.

verhampton Wanderers 2:0, Charlton Athletic — Arsenal 0:3, Chelsea—Manchester City 2:2, Brentford—Grimsby Town 1:0, Leeds United — Bolton Wanderers 1:1, Huddersfield Town—

Liverpool 1:0, Middlesbrough—Leicester City 4:2, Portsmouth—Derby County 4:0, Preston Northend—Blackpool 2:0, Stoke City—Sunderland 0:0, Westbromwich Albion—Everton 3:1